
Palác zářícího měsíce

UŽTATÁ RUKA!

Vyděšeně jsem ucouvla. Moje tělo zachvátil neovladatelný třas. Knězova ruka. Stále svírající rám dveří.

Drkotaly mi zuby. Zavrávoral jsem a musela se chytit druhého křídla. To se pod mou vahou zhouplo dovnitř a já upadla.

Svatyně divně páchla směsí zatuchliny, něčeho kyselého, pižma a kadidla. Zatočila se mi z toho hlava.

Zíral na mě pár rudých očí. Kněz. Nebo spíše to, co z něho zbylo.

Na okamžik jsem se zarazila a pak jsem začala ječet.

Tohle nám přinesla kometa. Nepředstavitelný, nevyslovitelný zločin. Přímo tady, v posvátném Oltářním domě. A císař? Co se s ním stalo?

Vtom se ozvala hlasitá rána. Zkameněla jsem na místě. Rozhlížela jsem se kolem sebe, ale v hutném šeru jsem nic neviděla. „Kdo je tam?“ vykřikla jsem.

Hluboko z útrob domu se ozvalo zasténání. Zvedla jsem se z podlahy. „Jediný nade všemi?“

Nikdo mi neodpověděl.

Zamrkala jsem. Chtěla jsem vycouvat, ale nemohla jsem to udělat. Ruce se mi třásky. Plížila jsem se dovnitř svatyně. O rameno se mi jako ocas hada otřela dlouhá drapérie, visící ze stropu. Ale moje oči už přivykly šeru, a tak jsem rozpoznala prapory, bambusové hůlky určené k věštění, kadidlo a papírové peníze rozsypané po podlaze. Řady tabulek určených k uctívání duchů našich předků připomínaly miniaturní náhrobky, zatímco hořící svíčky se mi jevily jako plačící sochy.

Látka pokrývající oltář se zachvěla. Ztěžka se o něj opíral muž, u jehož nohou se povaloval baret zdobený drahokamy.

„Ach, nebesa! Ach, nebesa!“ Pospíchala jsem k císaři. Z úst mu tekla krev, obličej měl popelavý. „Co se vám stalo, Jediný nade všemi?“

Něco zasténal a přitiskl si ruku na zkrvavené rameno.

„Nech ho být!“ zaburácel hlas a ze tmy vystoupila jakási postava.

Vrah! Pořád se tu skrývá! Pustila jsem císaře a klopýtala dozadu. „Kdo... Kdo jste?“

Blížil se ke mně. Měl na sobě vestu, suknicu a přiléhavé punčochy. Nepatrně kulhal. Chtěla jsem utéct, ale nohy mě odmítaly poslouchat. Neměla jsem sílu je zvednout. Kde je císařova osobní stráž? Do budovy ho doprovodili dva vojáci. Ostatní dostali rozchod, aby ho nerušili během věštby, a nejspíš teď hodují v síni. Přes hlasitou hudbu, smích a bujaré radování mě neuslyší.

Vrah zvedl meč.

„Stráž! Stráž!“ Vykasala jsem si sukni a dala se do běhu. Drapérie se mi otíraly o obličej. Netrpělivě jsem je odstrkovala. Zavaděla jsem za sebou těžké kroky. Vrah mě pronásledoval. Odkopla jsem z cesty zmuchlaný prapor, mrštně jsem podlezla malý stolek a minula nádobu s kadidlem. Vtom jsem po něčem uklouzla. Pod mým chodidlem se rozprostírala kaluž krve jako přepychový perský koberec. Na jejím okraji spočívalo tělo... Ne. Těla dvou vojáků. Jednomu trčela z hrudi dýka, druhý měl podříznutý krk.

Cinklo za mnou cosi kovového. Popadla jsem sukni a pospíchala k pootevřeným dveřím, jimiž proudilo denní světlo.

O tvář se mi otřel ledový vzduch a zaštívalo mě ucho. Nezpomalila jsem. Dveře se přibližovaly. Pět kroků. Po obličejích mi stékalo něco teplého. Tři kroky. Dva. Natáhla jsem paži. Ucítla jsem vůni vína a opékaného masa, která ke mně zavanula z nádvoří. Konečně se moje prsty dotkly dřeva, dveře zaskřípaly a otevřely se víc. Uprostřed nádvoří jsem uviděla urostlého člověka. Kapitán! Něco na mě křičel, ale já mu nerozuměla. Proč tam stojí jako solný sloup? Chtěla jsem na něho zavolat, ale dřív než jsem stačila otevřít pusku, hrdlo mi stiskla nemilosrdná ruka a všechno zčernalo.

Okamžitě mě spolkla neproniknutelná temnota. Nemohla jsem dýchat, nic jsem neviděla ani neslyšela. Zemřu. Věděla jsem to. Ale nechtěla jsem. Nemohla jsem to připustit. Matka na mě čeká. Zatím jsem neudělala nic, za co

by na mě mohl být otec pyšný. Vtom mi do hrdla vproudil sladký vzduch. Dychtivě jsem po něm lapala. Mohla jsem dýchat!

Ale špatně jsem viděla. Všechno se zdálo rozmazané. Zvedla jsem se a zavravorala. Nějak jsem se dostala do chodby, kde mě oslepovaly záblesky jasného světla. Rozpoznala jsem obrysy lidí, kteří se ke mně hrnou a křičí.

Vojáci přinesli císaře na nosítkách a položili je na zem. Okamžitě k němu poklekli lékaři, které obstoupil kroužek strážných.

Vynesli i tělo vraha a Kapitán lidem přikázal, aby ustoupili stranou.

Tepalo mi v poraněném uchu. Krev ušpinila rameno a přední díl mých šatů, ale zranění bylo jen povrchové a za den za dva se zahojí. Někdo do mě strčil. Málem jsem upadla, ale dál pokračovala v chůzi.

Musela jsem se zastavit a opřít o sochu Čchi-lina. Kámen příjemně hřál, přesto jsem se zachvěla. Nad střechou Oltářního domu se kupila oblaka a nakláněl se nad ni vysoký dub se svěšenými listy. Připomínal mi obrovský srp, který se každou chvíli vyvrátí z kořenů. Brzy se strhne bouře. Chtěla jsem být co nejdřív pryč.

„Kam jdeš?“ Cestu mi zastoupil muž v nádherně vyšívaném purpurovém plášti.

Vévoda.

„Já...“

„Kdo jsi? Co jsi pohledávala v Oltářním domě?“

„Cože?“ Bolelo mě v krku a špatně se mi polykalo.

„Jsi žena a Vyvolená!“ konstatoval při pohledu na moje zelené šaty. „Jak sis dovolila vstoupit na posvátné území?“ Jeho otázky nabývaly na hlasitosti.

Najednou mě obklopovala hradba lidí – císařův strýc, Kancléř, ministři v červených, zelených a purpurových pláštích s vysokými klobouky na hlavě, taoističtí kněží, strážní s meči a holemi, a Tchaj-c', jenž praskal klouby na ruku, jako by byl připraven přehodit mě přes střechu.

Padla jsem na kolena. „Milost, velectěný Vévodo. Zhřešila jsem!“

Beze slova mě obešel a pak zahřímá: „Kdo je ten vrah?“

Zavrtěla jsem hlavou.

Znovu mě obešel a něco hodil na zem. „Víš, co je to?“

„Žeton s rybou.“ Můj hlas zněl dutě. Každý ví, co tenhle vyřezávaný kousek dřeva znamená – vstupenku do paláce. Každý, kdo chce vstoupit dovnitř, včetně ministrů, jej musí u brány předložit a strážní ověřit jeho pravost porovnáním s jeho protějškem.

„Kapitán jej našel u útočníka,“ pokračoval Vévoda.

Chtěla jsem se zeptat, jak se vrah mohl k žetonu dostat, ale nemohla jsem mluvit. Vtom mě obestřela příšerná předtucha a srdce mi pokleslo.

„Ukradlas ho a předala jemu?“ naléhal Vévoda. „Anebo tě někdo požádal, abys mu ho podstrčila?“

Jeho slova mě vzpamatovala. „Cože? Ne!“

„Tak proč ses vydala do svatyně?“

„Já... nevím.“ Neměla jsem si všimnout stínu na střeše. Kdybych z nádvoří odešla, nic by se mi nestalo.

Císařův strýc hněvivě mávl rukou ve vzduchu a shromáždění zlostně zamumlali. Zatnula jsem prsty v pěst. Odmítala jsem plakat. Z praskliny v dlaždici vylezl mravenec. Prozkoumal terén miniaturními tykadly, zamířil k mé ruce, ale uklouzl a spadl do trsu trávy.

Vévoda na trávu dupl. „Proč tě nezabil?“

Připadala jsem si jako ten ubožáček pod jeho botou, ale odmítala jsem se nechat rozmáčknout jeho koženými podrážkami. Obrátila jsem se k nosítkům. „Jediný nade všemi, neměla jsem v Oltářním domě co pohledávat, ale říkám vám pravdu, věřte mi! Přisáhám na čest svého otce.“

Císař neodpověděl. Lékaři se na mě podívali, jako by se domnívali, že by císař udělal lépe, kdyby spíše ušetřil svou energii než můj život.

„Tvůj otec?“ zeptal se Strýc. „Kdo je tvůj otec?“

„Byl jím Wu Š'-chuo z prefektury Šan-si. Prokázal vaší dynastii neocenitelné služby při jejím zakládání.“

„To bylo před pětadvaceti lety, ctihodný Strýče.“ Vévoda se zamračil.

„Co hodláte dělat, Velký Vévodo?“ zeptal se ministr v červeném plášti.

„Sekretáři Fangu, navrhuji tuto pannu mučit, dokud neprozradí svoje spouje. Určitě nějací jsou,“ odpověděl Vévoda.

„Víc udělat nemůžete, Vévodo?“ Strýc bušil holí do země a každý úder dopadl na moje srdce jako rána kladivem. „Co byste doporučil, Kancléři?“

Kancléf Wej Čeng stál vedle mě. „Ctihodný Strýče, jelikož je každý vydaný kapr zaznamenán v palácových knihách, Velký Vévoda by se do nich mohl podívat spolu s vrchním písařem.“

„Dobrý nápad,“ přikývl Strýc.

„Písaře vyslechneme okamžitě.“ Vévoda mávl rukou. „Podezřelá mezitím podstoupí výslech.“ Obrátil se k nosítkům. „Věřím, že Jediný nade všemi by můj návrh schválil.“

A císař k mé lítosti dosud neodpověděl.

„Staniž se!“ Vévoda zatleskal. „Jak si přejete, Jediný nade všemi. Stráže, chopte se jí! Stráže!“

Kapitán mě nesmlouvavě chytil za paže a nachové znaménko na jeho tváři zacukalo.

„Nedotýkejte se mě!“ bránila jsem se. Ale zvedl mě a kráčel se mnou přes dvůr jako se zabitým zajícem.

Přestala jsem se ovládat. Zoufale jsem kopala nohama visícíma ve vzduchu. I můj život visel na vlásku. „Nedotýkejte se mě! Zachránila jsem císaře. Copak to nevidíte? Zachránila jsem ho!“

„Stát!“ ozval se tichý hlas. Císařův.

„Přines ji ke mně,“ rozkázal.

Plula jsem v Kapitánově náručí jako těžká oblaka nad střechou. Odnesel mě k nosítkům. Neuměla jsem si představit, jaký osud mi císař přichystal. Když mě Kapitán pustil, poklekla jsem a v očích mě zaštipaly slzy.

Dlouho jsem jenom ztěžka oddechovala. „Tak poslouchej, Vyvolená, slyš svůj osud.“ Namáhavě se nadechl. „Tímto ti udělují titul Talentovaná.“

Jeho hlas byl tenký jako nit unášená větrem, avšak udeřil do mě jako hrom. Právě jsem získala titul! Talentovaná – šestý stupeň.

„Jediný nade všemi?“ Vévoda přistoupil blíž k nosítkům. „Je vám dobře? Všichni jsme vám k službám. Stačí říct.“

Císař zvedl prst, aby ho umlčel. „Vzpomínám si na ženu v Oltárním domě. Křičela o pomoc, Vévodo. „Stráže! Stráže!“ volala.“

„Skutečně?“

Císař přikývl.

„Ať je po vašem, Jediný nade všemi.“ Vévoda se uklonil.

Sotva jsem se dokázala pohnout. Jsem teď Talentovaná, dáma šestého stupně. Žena s titulem. Všechno se mění. Znamená to, že opustím dvůr Jie-tching a přestěhuji se do Vnitřního dvora, kde žije Čtveřice dam a ostatní vysoce urozené ženy. Kromě toho na jaře dostanu hedvábné šaty a v zimě teplý kabát. Jednou za měsíc dostanu k jídlu maso. Ale co je nejdůležitější, budu blíž císaři. Dostanu příležitost požádat ho o pomoc pro svoji rodinu.

„Jsem počtěna.“ Hluboce jsem se uklonila.

Třikrát jsem se čelem dotkla země a nevstala jsem, ani když císaře obklopili lékaři, strážníci a ministři. Počkala jsem, až všichni odejdou, a zvedla jsem se, až když na nádvoří znovu zavládlo ticho.

Když jsem procházela branou, dopadla mi na obličej první kapka. Dorazila bouře. Roztáhla jsem paže a přivítala ji.